

במדינה

העם

כלבת לבנונית

כל מי שנגע בלבנון
נדבק בטורף שלה.
גם ישראל.

הטורף הוא מחלה מדבקת. לבנון היא ארץ חולה. כל חלקיה נגועים בטורף — כמו שנלחקה של תנים הנגועים בכלבת. כל הפרטים חולים.

השבוע חזה העולם כולו בהתפרצות נוספת של מחלה זו. קבוצה של שיעים חטפה מטוס של חברה אמריקאית, רצחה נוסע אלמוני וטילטלה את המטוס לאורכו ולרוחבו של הים התיכון, עד שבא לחניית קבע בכיירות. בכיירות התברר כי אין החוטפים האלה קבוצה שולית של מטרופים, אלא פלג הנהנה מתמיכת ההנהגה הרשמית של העדה השיעית. מנהיג אירגון אליאמל, נביה ברי, ראש המינהל מדינה השיעית שקמה בדרום-לבנון ובמערב כיירות על חורבות המינהל מדינה הפלסטינית, העניק את חסותו הרישמית לחוטפים. למעשה קיבל ברי על עצמו את האחריות למעשה הטורף של חטיפת המטוס.

קורה מבין עיניך. ישראל יכלה לעמוד מול תופעה זו בתרעומת מורסית — אלמלא היתה במצב של "טול קורה מבין עיניך", ואל תטול קורה מבין עיני רעך.

בראשית השבוע היו 21 חיילים פיינים מכוח האו"ם מוחזקים כבני-ערובה בידי חבורת השכירים של אנטואן ל'חר, המכונה בשם הגרנדיוזי צד"ל. הם נחטפו בעיקבות פרשה מורה של 11 אנשי צד"ל, שהועברו על-ידי חיילים פיינים אחרים לידי אירגון אליאמל. לחד טען כי אנשיו נחטפו, האו"ם טען כי הם ערקו. בסופו של דבר נאלץ לחד לקבל את הורעותיהם של ה"חטופים/העריקים שאין בכוונתם לחזור אליהם, והפנים שוחררו.

חטיפת בני-אדם חפיים מפשע והחזקתם כבני-ערובה כדי להשיג את שחרורם של אחרים הן מעשי-טורף מובהקים, לפי עצם הגדרתם. העובדה שכוח-שכירים של ישראל מבצע טורף

כזה, בחסות ממשלת ישראל ובהסכמתה הפומבית, מכניסה גם את ישראל לרשימת הנגועים בכלבת הלבנונית. כך ראה זאת העולם כולו. שיחרור בני-הערובה הפיניים לא שינה עובדה בסיסית זו.

כגחלים בוערים. היה לישראל קשר עקיף גם למעשה הטורף השיעי במטוס האמריקאי.

החוטפים — בחסות ברי — תבעו שישראל תשחרר 700 שיעים לכי נוניים, שהועברו למחנה העתלית כי שעת הנסיגה הישראלית מלבנון. עצם העברתם של אנשים אלה

מלבנון לישראל היא הפרה גסה של החוק הבינלאומי. חוק זה אינו מרשה בשום פנים למדינה כובשת להעביר תושבים של איזור כבוש אל תוך גבולותיה.

ממשלת ישראל היתה מודעת לעובדה זו, ועל כן הודיעה שהיא עומדת לשחרר את העצירים האלה בקרוב. השיחרור היה צריך להתבצע לפני שבועיים. אולם כאחת מהתקפות הטימוס, שהמערב לוקה בהן מאז ראשית מלחמת הלבנון, נדחה השיחרור ברגע האחרון, כדי "ללמד את השיעים לקח", בגלל ההתנכלויות באיזור הביטחון.

אילו שוחררו העצירים לפני שבועיים, לא היתה ממשלת ישראל עומדת השבוע במצביש שבו מצאה את עצמה. עתה היו עצירים אלה כגחלים בוערים בידיה. שיחרורם היה מהווה סימן של חולשה וכניעה, ואילו אי שיחרורם היה עלול להביא עליה את זעם האמריקאים ושינאת העולם. כל עוד יש לממשלת ישראל רגל אחת בלבנון, באיצטלה של "רצועת ביטחון" וצד"ל, היא לא תירפא מן הכלבת הלבנונית.

הפגנות

אגרוף קמוץ

כהנא השתלט על הפגנת גוש-אמונים — למרות שהיו לו רק כמה עשרות איש — ואולי 20.

מי שנקלע במיקרה למקום, נבהל. הוא היה בוודאי בטוח שמיספר אוהדיו איש כל כהנא גדל והגיע כמעט ל-100 אלף. יש אומרים שהיו 150 אלף משי-תמים כהפגנה.

ראשי גוש-אמונים תיכננו כמשך כמה שבועות, מאז חילופי-השכויים, הפגנה רבת-משתתפים, שתוכיח את כוחם הרב, ושתבהיר לשלטונות מה גדול האחוז בציבור הדרוש חנינה לי חברי אירגון הטרור היהודי, מאנשי ה"תנועה וחביביה".

מארגניה הפגנה לא חסכו בכסף ופירסמו מודעות רבות, על פני עמודים שלמים, בעיתונות היומית, מודעות ה"עולות הון רב". אוטובוסים של התנחלויות, ימים אחרים לפני מועד ההפגנה ה

מתוכנן הודיע היועץ המישפטי לממ"ש, כי עריכת הפגנה למען שיחרור עצירי-המחתרת מהווה פגיעה חמורה בעיקרון הסוביידיצה. המארגנים חשבו רגע ושינו מיד את הכותרת ל"עונש-מוות למחבלים".

ראשי הגוש הזמינו עשרות רבות של אוטובוסים, שישעו את המפגינים מן המקומות השונים בשטחים הכבושים — בגדה המערבית, ברצועת עזה ובמחנה-הגולן. גם המועצות האזוריות של כל ההתנחלויות בשטחים האלה שלחו אוטובוסים שלהם, ואלה מילאו את הרחובות הצדדיים שליד כיכר-מלכיים-ישראל.

בשעה שבה היתה ההפגנה אמורה להתחיל, המתה בכיכר אדם. ברמקולים ניגנו שירים של ארץ-ישראל (ולא הש"למה), שירים שנוהגים לנגן גם בהפיגנות של שלום עכשיו.

למטה, בקהל, נוגנה נעימה אחרת לגמרי: "כיהנא כיהנא" תומכי כהנא שבקהל, כמה עשרות מעטות של אנשי שים, ואולי רק עשרים איש בסך-הכל, עשו כליכך הרבה רעש, צעקו כליכך בקול, הניפו כרזות צהובות, נופפו ברגל עצום ועליו אגרוף קמוץ, עד שנראה היה שכל ההפגנה וכל המפגינים הם שלהם. שאר המפגינים, אנשי גוש-אמונים, חובשי כיפות סרוגות ושכיסים מכר פשוט, עמדו בצד, כשהם אוחזים בידיהם שלטים שונים, לא הוציאו הגה מפייהם, לא נשמע קולם.

אגרוף קמוץ. על הבימה התאספו בינתיים הנואמים. העצרת, לדיכרי ה"מארגנים, היתה מורכבת משני חלקים. משתתפי החלק הראשון היו הורים שכולים. בין השאר אמה של אסתר אוחנה, שנהרגה מפגיעת-אבן בגדה-המערבית, ואמו של החייל משה תמם, שהיתה הנואמת הראשונה. לבושת שחורים עמדה מאחורי דוכן שעליו סמל-המדינה, וקראה בפאתוס רשימה שמישהו כתב עברה, ואולי חלק ממנה כתבה לבדה. מאחוריה עמד צעיר, לבוש בחולצה צהובה ועליה סמל "כך" — אגרוף קמוץ, מונף אל-על.

רוצחיו של משה תמם לא נמצאו עדיין, ולא ברור מהי זהותם הלאומית. אמו קראה רשימת שמות שכולם, כך אמרה — ואיש בקהל לא חשב אחרת — נצא על-ידי ערבים. בין השמות הופיעו גם ה"דס קדמי ונאוה אלמלך, שרוצחיהן לא התגלו עדיין ולא ברור מאין באו, ומירי הרצוג, שנרצחה בסיני

ולא ברור מי ומדוע רצחו אותה. קומץ חמומי-המוח בתחתית הבימה המשיך לצעוק. "כיהנא כיהנא" גם חלק מן הקרובים השכולים שנאמו אל המיקרופון, היללו ושיבחו את כהנא בנאומיהם, חלקם סימו את הנאום ה"מרגש שקראו בצעקה רמה: "כיהנא" מי שלא ידע, היה לו קשה להבין שגוש-אמונים הוא שאירגן את ההפיגנה, ושאנשיו מהווים את הרוב המכריע של הציבור שעמד בכיכר. סיסמוריהם של אנשי הגוש החווירו ליד צעדי קותיהם של קומץ אוהדי הרב הגיוני (ראה עמודים 18-19). גם המארגנים השתמשו במיפחות השכולות, שאותן מנצל בדרך-כלל כהנא להוכחת התאוריות הפאשיסטיות שלו. אנשי גוש-אמונים, עם כל רבקותם ירצו לשחרר את חבריהם הטרוריסטים, לא העזו להניף באופן גלוי שלטים למען השיחרור. אנשי כהנא לא עשו חשבון, וגם בכך משכו את תשומת-ליבה של התיקשורת, בעיקר ה"עולמית".

ברור שגוש-אמונים נכשל בהפגנת כוחו, מכיוון שהיה צריך להתקפל אחי-רי דרכו הגיוענית של בעל האגרוף ה"קמוץ והעניינים המזרות אימה.

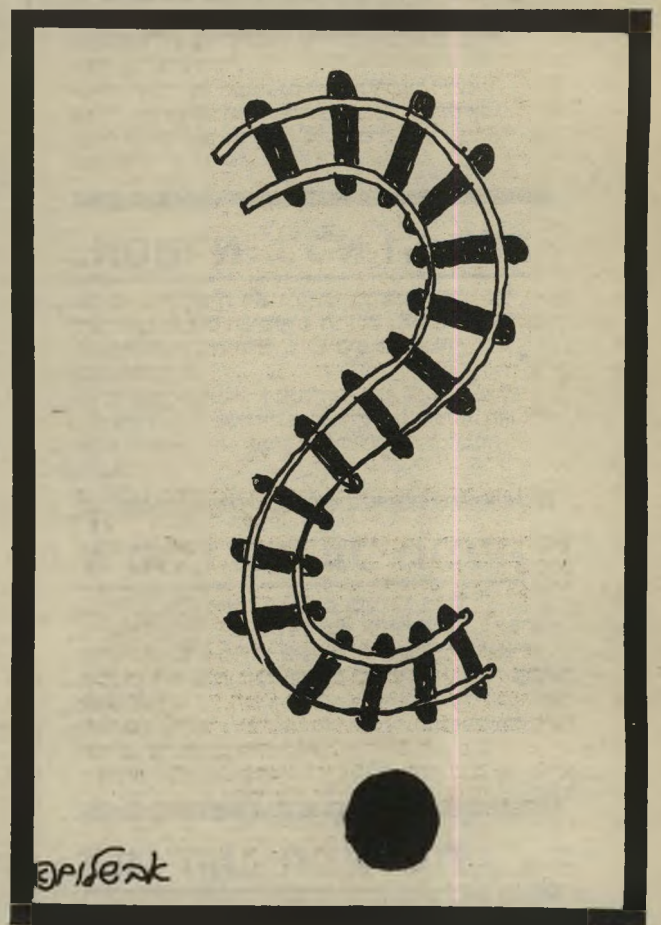
הכנסת

הסימטריה הקדושה

בעזרת רעיון מבריק של יוסי שריד הצליחה הקנוניה של הליכוד והמערך

"זהו בית-דין-שרה" קרא ח"כ שבח וייס, איש מפלגת-העבודה. הוא ה"כוון להכריז למיפלגה. בית-דין-שרה הוא מכשיר של רצח שירותי. מכנסים כמה קצינים, עורכים ישיבה דמוית-מישפט, ובסופו של דבר מוציאים את הנאשם להורג. כך קרה, בראשית ימי המדינה, כאשר הוצא אדם בשם מאיר טוביאנסקי לי-הורג על-ידי בית-דין-שרה של צה"ל, בטענה של ריגול. לאחר מכן טיחר מכל אשמה על-ידי דויד בן-גוריון, ו"שופטי" הורשעו.

הפעם קרה משהו עוד יותר מוזר. בית-דין-שרה הוקם על-ידי חברי ה"כנסת, המופקדים על שמירת החוק. התהליך כולו היה מופרך ובלתי-חוקי (המשך בעמוד 14)

האסון